

Konvencija br. 29 - O prinudnom radu

Opšta skupština Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno veće Međunarodne kancelarije rada, sastavši se na četrnaestom zasedanju 10. juna 1930., i

odlučivši prihvatiti određene predloge u vezi s prisilnim ili obaveznim radom, a što je prva tačka dnevnog reda zasedanja, i

odlučivši ovim predlozima dati oblik međunarodne konvencije;

usvaja 28. juna 1930. godine sledeću konvenciju pod nazivom Konvencija o prisilnom radu iz 1930.g. na ratifikaciju članicama Međunarodne organizacije rada u skladu s odredbama Statuta Međunarodne organizacije rada:

Članak 1.

1. Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratifikuje ovu Konvenciju obavezuje se ukinuti korišćenje prisilnog ili obaveznog rada u svim njegovim oblicima u što je moguće kraćem roku.

2. U cilju ovakvog potpunog ukidanja, prisilni ili obavezni rad može se koristiti, u prelaznom razdoblju, samo u javne svrhe i kao izvanredna mera, pod uslovima i uz jemstva utvrđena ovom Konvencijom.

3. Po isteku roka od pet godina nakon stupanja na snagu ove Konvencije i kada Upravno veće Međunarodne kancelarije rada pripremi izveštaj predviđen člankom 31. ove Konvencije, navedeno Upravno veće će razmotriti mogućnost ukidanja prisilnog ili obaveznog rada u svim njegovim oblicima bez novog prelaznog razdoblja, kao i potrebu uvrštavanja ovog pitanja na dnevni red Skupštine.

Članak 2.

1. U smislu ove Konvencije izraz "prisilni ili obavezni rad" znači svaki rad ili uslugu koji se od neke osobe zahteva pod pretnjom bilo kakve kazne, i na koji ta osoba nije dobrovoljno pristala.

2. Međutim, izraz "prisilni ili obavezni rad", u smislu ove Konvencije, ne odnosi se na:

svaki rad ili uslugu koji se zahteva na temelju zakona o obaveznoj vojnoj službi za poslove isključivo vojne naravi;

svaki rad ili uslugu koji su deo uobičajenih građanskih obaveza državljana celovito suverene države;

svaki rad ili uslugu koji se od neke osobe zahteva kao posledica osude proglašene sudskom presudom, pod uslovom da se navedeni rad ili usluga obavljaju pod

nadzorom i kontrolom javne vlasti i da navedena osoba nije ustupljena ili stavljena na raspolaganje privatnim osobama, preduzećima ili udruženjima;

svaki rad ili uslugu koji se zahteva u slučaju iznenadne opasnosti, to jest u slučaju rata, velike nesreće ili pretnje od velike nesreće, kao što su požar, poplava, glad, zemljotres, epidemije velikih razmera ili stočne bolesti, najezda životinja, insekata ili biljnih parazita, i uopšteno svaka okolnost koja bi mogla ugroziti život ili dobrobit čitavog ili jednog dela stanovništva.

Manji društveni radovi takve vrste koji se, budući da ih obavljaju članovi zajednice u direktnom interesu za navedenu zajednicu, mogu stoga smatrati uobičajenim građanskim dužnostima koje obavezuju članove zajednice, pod uslovom da se članovima zajednice ili njihovim direktnim predstavnicima obavezno ukaže na potrebu takvih radova.

Članak 3.

U svrhu ove Konvencije izraz "nadležna vlast" znači vlast matične zemlje ili najviša središnja vlast dotične teritorije.

Članak 4.

1. Nadležna vlast ne sme narediti ili dopustiti da se naredi prisilni ili obavezni rad u korist privatnih osoba, preduzeća ili udruženja.

2. Ako takav oblik prisilnog ili obaveznog rada u korist privatnih osoba, preduzeća ili udruženja postoji na dan kada generalni direktor Međunarodne kancelarije rada registruje ratifikaciju ove Konvencije od strane članice, ta članica mora u potpunosti ukinuti takav prisilni ili obavezni rad od datuma kada ova Konvencija stupi na snagu u odnosu na tu članicu.

Članak 5.

1. Niti jedna koncesija dodeljena privatnim osobama, preduzećima ili udruženjama ne sme imati za posledicu bilo kakav oblik prisilnog ili obaveznog rada u proizvodnji ili prikupljanju proizvoda kojima se te privatne osobe, preduzeća ili udruženja koriste ili kojima trguju.

2. Ako postojeće koncesije sadrže odredbe koje imaju za posledicu takav prisilni ili obavezni rad, te se odredbe moraju ukinuti što hitnije kako bi se osiguralo poštovanje članka 1. ove Konvencije.

Članak 6.

Službenici u upravi, čak i kada imaju dužnost podsticati stanovništvo pod svojim nadzorom na uključivanje u neki oblik rada, ne smeju prisiljavati to stanovništvo niti bilo kojeg pojedinca da rade za privatne osobe, preduzeća ili udruženja.

Članak 7.

1. Poglavari koji ne vrše upravne funkcije ne smeju koristiti prisilni ili obavezni rad.
2. Poglavari koji vrše upravne funkcije mogu, uz izričito odobrenje nadležne vlasti koristiti prisilni ili obavezni rad pod uslovima predviđenim člankom 10. ove Konvencije.
3. Poglavari koji su zakonski priznati i koji ne primaju primerenu naknadu u nekom drugom obliku, mogu se koristiti ličnim uslugama pod uslovom da je to na odgovarajući način propisano, te da su preduzete sve potrebne mere za sprečavanje zloupotrebe.

Članak 8.

1. Za svaku odluku o korišćenju prisilnog ili obaveznog rada odgovornost snosi najviša civilna vlast dotične teritorije.
2. Međutim, ta vlast može ovlastiti najviše mesne vlasti da naredi obavljanje prinudnog ili obaveznog rada koji nema za posledicu udaljavanje radnika od njihovog uobičajenog boravišta. Ta vlast može takođe ovlastiti najviše mesne vlasti, za razdoblja i pod uslovima predviđenima člankom 23. ove Konvencije, da naredi obavljanje prinudnog ili obaveznog rada koji ima za posledicu udaljavanje radnika od njihovog uobičajenog boravišta, u svrhu olakšavanja kretanja službenika u upravi dok obavljaju svoju dužnost, te za prevoz državne imovine.

Članak 9.

Osim ako nije drugačije propisano člankom 10. ove Konvencije, svaka vlast nadležna za nalaganje prisilnog ili obaveznog rada mora, pre donošenja odluke o korišćenju takovog rada, utvrditi-

da je rad kojeg je potrebno obaviti ili usluga koju je potrebno pružiti od izuzetno važnog interesa za zajednicu koja je pozvana da obavi rad ili pruži uslugu;

da su rad ili usluga trenutno i hitno potrebni;

da, za ponuđeni iznos nadnice i uz uslove rada koji nisu nepovoljniji od plate i uslova rada koji se u dotičnom području nude za sličan rad ili uslugu, nije bilo moguće osigurati dobrovoljnu radnu snagu za obavljanje rada ili pružanje usluge;

da rad ili usluga ne predstavljaju pretežak teret za dotično stanovništvo, uzimajući u obzir raspoloživu radnu snagu i njenu sposobnost da obavi taj rad.

Članak 10.

1. Prisilni ili obavezni rad koji se zahteva s naslova poreza i prisilni ili obavezni rad koji su za obavljanje javnih radova naredili poglavari s upravnim funkcijama mora se postepeno ukinuti.

2. U međuvremenu, kada sa prisilni ili obavezni rad zahteva s naslova poreza i ako poglavari s upravnim funkcijama nalažu prisilni ili obavezni rad u svrhu obavljanja javnih radova, nadležna vlast prethodno mora utvrditi -

da je rad koji je potrebno obaviti ili usluga koju je potrebno pružiti od izuzetno važnog interesa za zajednicu koja je pozvana da obavi rad ili pruži uslugu;

da su rad ili usluga trenutno i hitno potrebni;

da, za ponuđeni iznos nadnice i uz uslove rada koji nisu nepovoljniji od plate i uslova rada koji se u dotičnom području nude za sličan rad ili uslugu, nije bilo moguće osigurati dobrovoljnu radnu snagu za obavljanje rada ili pružanje usluge;

da rad ili usluga nemaju za posledicu udaljavanje radnika od njihovog uobičajenog boravišta;

da će se obavljanje rada ili pružanje usluge ravnati u skladu s potrebama vere, društvenog života i poljoprivrede

Članak 11.

1. Samo fizički sposobni muškarci za koje se može pretpostaviti da nisu mlađi od 18 godina niti stariji od 45 godina mogu biti pozvani na prisilan ili obavezan rad. Osim za vrste rada predviđene člankom 10. ove Konvencije, moraju se primenjivati sledeća ograničenja i uslovi:

kad god je to moguće, prethodna potvrda lekara kojeg je ovlastila uprava da dotične osobe ne boluju niti od jedne infektivne ili zarazne bolesti te da su telesno sposobne za rad koji treba obaviti i da su sposobne raditi u uslovima pod kojima će se rad obavljati;

sa izuzetkom nastavnika i učenika, kao i službenika u upravi;

održavanje broja odraslih i fizički sposobnih muškaraca nužnih za porodični i društveni život u svakoj zajednici;

poštovanje bračnih i porodičnih veza.

2. U svrhu podstavka (c) prethodnog stavka, propisima predviđenim člankom 23. se mora utvrditi udeo fizički sposobnih muškaraca koji se mogu u svako doba odvesti na prisilni ili obavezni rad, pod uslovom da taj udeo ni u kojem slučaju ne bude veći od 25 posto. Pri utvrđivanju tog udela nadležna vlast mora voditi računa o gustini naseljenosti, o društvenom i fizičkom razvoju stanovništva, o sezonama i o poslu koji

dotične osobe moraju u svom mestu obaviti u svoju korist, a mora uzeti u obzir i gospodarske i društvene potrebe uobičajenog života dotične zajednice.

Članak 12.

1. Najduže razdoblje u kojem neka osoba može biti odvedena na prisilni ili obavezni rad bilo koje vrste, unutar bilo kojeg razdoblja od dvanaest meseci, ne sme biti duže od 60 dana, uključujući i vreme potrebno za odlazak na mesto rada i povratak s mesta rada.
2. Svaka osoba koja je podvrgnuta prisilnom ili obaveznom radu mora dobiti potvrdu u kojoj su naznačena razdoblja u kojima je obavila takav rad.

Članak 13.

1. Redovno radno vreme svake osobe podvrgnute prisilnom ili obaveznom radu mora biti isto kao i radno vreme koje je uobičajeno za dobrovoljni rad, a sati rada izvan redovnog radnog vremena se moraju nagraditi u iznosu uobičajenom za nagrađivanje prekovremenih sati dobrovoljnog rada.
2. Svim osobama podvrgnutim prisilnom ili obaveznom radu bilo koje vrste mora se dati jedan dan nedeljnog odmora, a taj dan, u skladu s mogućnostima, mora se podudarati s danom utvrđenim tradicijom ili običajima te teritorije ili regije.

Članak 14.

1. Sa izuzetkom prisilnog ili obaveznog rada utvrđenog člankom 10. ove Konvencije, prisilni ili obavezni rad bilo koje vrste se mora novčano nagraditi u iznosu koji ne sme biti niži od onog koji je uobičajen za slične vrste rada u okrugu u kojem je radna snaga zaposlena ili u okrugu iz kojeg je radna snaga vrbovana, prema tome koji je viši.
2. U slučaju rada kojeg naređuju poglavari u obavljanju svojih upravnih funkcija, plaćanje nadnica u skladu sa odredbama prethodnog stava mora se uvesti što je pre moguće.
3. Nadnica se mora isplatiti osobno svakom radniku, a ne njegovom plemenskom poglavaru ili nekoj drugoj vlasti.
4. U svrhu isplate nadnice dani provedeni na putu prema mestu rada i iz njega računaju se kao radni dani.
5. Odredbe ovog članka ne sprečavaju davanje uobičajenih dnevnih obroka hrane kao dela nadnice, s time da ti obroci moraju imati barem istu vrednost kao novčana isplata koju zamenjuju, ali od plate se ne smeju oduzimati odbici za plaćanje poreza ili za posebnu hranu, odeću ili smeštaj koji se osiguravaju radniku kako bi ga se održao sposobnim za svoj dalji rad u posebnim uslovima bilo kojeg zaposlenja ili za korišćenje alata.

Članak 15.

1. Svi zakoni ili drugi propisi koji uređuju pitanja odštete za nesreću ili bolest kao posledicu zaposlenja radnika, kao i svi zakoni ili drugi propisi kojima se osigurava plaćanje odštete izdržavanim članovima porodice radnika koji je umro ili postao invalid koji su ili će biti na snazi na dotičnoj teritoriji, moraju se na jednak način primeniti i na osobe podvrgnute prisilnom ili obaveznom radu i na dobrovoljne radnike.

2. U svakom slučaju svaka vlast koja zapošljava bilo kojeg radnika na prisilnom ili obaveznom radu obavezna je osigurati sredstva za izdržavanje svakom radniku koji, zbog nesreće ili bolesti koja je posledica zaposlenja, postane potpuno ili delimično nesposoban brinuti se za sebe, te preduzeti mere kako bi osigurala izdržavanje za svaku osobu koju je taj radnik izdržavao u slučaju njegove invalidnosti ili smrti koja je nastupila kao posledica zaposlenja.

Članak 16

1. Osim u slučajevima izvanredne potrebe, osobe podvrgnute prisilnom ili obaveznom radu ne smeju biti premeštene u područja u kojima se prehrana i klima toliko znatno razlikuju od onih na koje su oni navikli i koja bi mogla ugroziti njihovo zdravlje.

2. Ni u kom slučaju premeštaj tih radnika nije dopušten ako se ne mogu strogo primeniti sve mere koje se odnose na higijenu ili smještaj potrebne za prilagođavanje tih radnika uslovima i sve mere za osiguravanje zaštite njihovog zdravlja.

3. Kad se takav premeštaj ne može izbeći, moraju se, prema mišljenju nadležnog lekara, preduzeti mere postupnog prilagođavanja na nove uslove prehrane i klime.

4. U slučajevima kada se od takvih radnika traži da obavljaju redovni rad na koji nisu naviknuti, moraju se preduzeti mere kako bi se osiguralo njihovo prilagođavanje na takav rad, posebno u pogledu postupnog osposobljavanja, radnog vremena i osiguranja razdoblja odmora, kao i povećanja količine ili poboljšanja kvaliteta prehrane koja bi mogla biti potrebna.

Članak 17.

Pre nego dopusti korišćenje prisilnog ili obaveznog rada za poslove izgradnje ili održavanja koji podrazumevaju boravak radnika na mestima rada duže vremensko razdoblje, nadležna vlast mora utvrditi

(1) da su preduzete sve potrebne mere za zaštitu zdravlja radnika i za osiguravanje potrebne medicinske podrške, a posebno, (a) da se radnici podvrgavaju lekarskom pregledu pre početka rada i u utvrđenim vremenskim razmacima tokom službe, (b) da je prisutan određen broj medicinskog osoblja koji imaju na raspolaganju apoteke, ambulante, bolnice i opremu potrebnu za zadovoljavanje svih potreba, i (c) da su na

mestu rada zadovoljavajući sanitarni uslovi, snabdevanje pitkom vodom, hranom, gorivom i kuhinjskim priborom, te, ako je potrebno, da smeštaj i odeća zadovoljavaju;

(2) da su preduzete odgovarajuće mere kako bi se osiguralo izdržavanje porodice radnika, posebno omogućavanjem dostave, novčanom pošiljkom i na siguran način, dela nadnice porodici, na zahtev ili uz pristanak radnika;

(3) da su putovanja radnika na mesto rada i sa mesta rada organizovana na teret i pod odgovornošću uprave koja takva putovanja mora olakšati koristeći u najvećoj mogućoj meri sva raspoloživa prevozna sredstva;

(4) da bi, u slučaju bolesti ili nesreće koje bi prouzrokovale nesposobnost za rad na određeno vreme, radnik bio vraćen kući na teret uprave;

(5) da se svakom radniku koji po završetku razdoblja prisilnog ili obaveznog rada želi ostati kao dobrovoljni radnik to dopušta bez da, u periodu od dve godine, gubi pravo na besplatnu repatrijaciju.

Članak 18.

1. Prisilni ili obavezni rad u svrhu prevoza ljudi i robe, kao što je rad nosača ili veslača, mora se ukinuti u najkraćem mogućem roku. U međuvremenu nadležna vlast mora doneti propise koji će utvrđivati, između ostalog, (a) da se takav rad može koristiti samo u svrhu olakšavanja kretanja službenika uprave dok obavljaju svoje dužnosti, ili za prevoz državne imovine, ili, u veoma hitnim slučajevima, za prevoz drugih osoba koje nisu službenici, (b) da se, gde je moguće, obaviti lekarski pregled radnicima koji su tako zaposleni mora lekarskom potvrdom utvrditi da su telesno sposobni, a gdje takav lekarski pregled nije moguće obaviti iz praktičnih razloga, da će osoba koja zapošljava takve radnike biti odgovorna osigurati da su oni telesno sposobni i da ne boluju od infektivnih ili zaraznih bolesti, (c) najveći teret koji ti radnici mogu nositi, (d) najveću udaljenost od njihovih domova na koju mogu biti odvedeni, (e) najveći broj dana u mesecu ili nekom drugom razdoblju za vreme kojih mogu biti odvedeni, uključujući dane provedene u povratku kući, i (f) osobe ovlašćene zahtevati ovakav oblik prisilnog ili obaveznog rada i opseg u kojem su one ovlašćene zahtevati ga.

2. Pri utvrđivanju najvećih vrednosti predviđenih tačkama (c),(d) i (e) prethodnog stava, nadležna vlast mora uzeti u obzir sve relevantne faktore, uključujući telesnu sposobnost stanovništva iz kojeg se takvi radnici vrbuju, karakteristike kraja kroz koji oni moraju putovati i klimatske uslove.

3. Nadležna vlast mora takođe osigurati da uobičajeno dnevno putovanje takvih radnika nije duže od udaljenosti koja odgovara prosečnom osmosatnom radnom danu, s time da se podrazumeva da se mora uzeti u obzir ne samo teret koji se nosi i udaljenost koju je potrebno preći, već i stanje puta, godišnje doba i ostali relevantni faktori, a kada sati putovanja premašuju uobičajeno dnevno putovanje, ti sati moraju biti naknađeni nadnicom većom od uobičajene.

Članak 19.

1. Nadležna vlast može odobriti prisilno obrađivanje zemlje samo kao meru opreza za sprečavanja gladi ili nestašice zaliha hrane, i to uvek pod uslovom da hrana ili proizvodi ostanu u vlasništvu pojedinaca ili zajednice koja ih proizvodi.
2. Nijedan stav ovog članka se ne sme tumačiti kao ukidanje obaveze članova zajednice, u kojoj je proizvodnja organizovana na komunalnoj osnovi na temelju zakona ili običaja i u kojoj proizvod ili dobit ostvarena njegovom prodajom ostaju u vlasništvu zajednice, da obavljaju rad koji od njih traži zajednica u skladu s tim zakonima ili običajima.

Članak 20.

Zakoni o kolektivnom kažnjavanju prema kojima neka zajednica može biti kažnjena za zločine počinjene od strane bilo kog njenog člana ne smeju sadržavati odredbe o prisilnom ili obaveznom radu kojem se podvrgava zajednica kao načinu kažnjavanja.

Članak 21.

Prisilni ili obavezni rad se ne sme koristiti za podzemne radove u rudnicima.

Članak 22.

Godišnji izveštaji, koje članice koje ratifikuju ovu Konvenciju pristaju podnositi u skladu s člankom 22. Statuta Međunarodne organizacije rada, o merama preduzetim u cilju sprovođenja odredbiove Konvencije, moraju sadržavati što je moguće iscrpnije podatke, u odnosu na svaku dotičnu teritoriju, o opsegu u kojem se na toj teritoriji pribegavalo korišćenju prisilnog ili obaveznog rada, o tome u koje svrhe se on koristio, o stopama obolelosti i smrtnosti, radnom vremenu, načinima isplate nadnica i visinama nadnica, te sve ostale relevantne podatke.

Članak 23.

1. U svrhu sprovođenja odredbi ove Konvencije nadležna vlast mora doneti celovite i precizne propise koji uređuju korišćenje prisilnog ili obaveznog rada.
2. Ti propisi moraju, između ostalog, sadržavati odredbe kojima se svakoj osobi koja se podvrgava prisilnom ili obaveznom radu dopušta da vlastima podnosi pritužbe koje se odnose na uslove rada, te kojima se osigurava da se takve pritužbe ispituju i razmotre.

Članak 24.

U svim slučajevima moraju se preduzeti odgovarajuće mere za osiguravanje stroge primene propisa koji uređuju pitanja prisilnog ili obaveznog rada, bilo na način da se prošire nadležnosti postojeće inspekcije rada koja je ustrojena za provođenje inspekcije dobrovoljnog rada tako da obuhvata i inspekciju prisilnog ili obaveznog

rada, bilo na neki drugi odgovarajući način. Moraju se takođe preduzeti mere kojima se osigurava da sa tim propisima budu upoznate osobe koje se podvrgavaju takvom radu.

Članak 25.

Nezakonito podvrgavanje prisilnom ili obaveznom radu mora biti kažnjivo kao kazneno delo, i svaka članica koja ratifikuje ovu Konvenciju je obvezna osigurati da su zakonom propisane kazne zaista primerene i da se strogo primenjuju.

Članak 26.

1. Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratifikuje ovu Konvenciju obavezuje se primenjivati je na teritorije stavljene pod njen suverenitet, jurisdikciju, zaštitu, vrhovnu vlast, starateljstvo ili upravu, u onom opsegu u kojem ima pravo prihvatati obaveze koje se tiču pitanja unutrašnje jurisdikcije; pod uslovom da, ako ta članica želi primenu odredbi članka 35. Statuta Međunarodne organizacije rada, ona mora svojoj ratifikaciji priložiti izjavu u kojoj navodi -

(1) teritorije na kojima namerava primenjivati odredbe ove Konvencije bez izmene;

(2) teritorije na kojima namerava primenjivati odredbe ove Konvencije sa izmenama i pojedinosti o tim izmenama;

(3) teritorije na kojima zadržava pravo donošenja konačne odluke.

2. Izjava iz prethodnog stavka se smatra sastavnim delom ratifikacije i ima snagu ratifikacije. Svaka članica može, naknadnom izjavom otkazati u celosti ili delimično rezerve stavljene u izvornoj izjavi u skladu s odredbama podstavki (2) i (3) ovoga članka.

Članak 27.

Formalne ratifikacije ove Konvencije, pod uslovima utvrđenim Statutom Međunarodne organizacije rada, saopštavaju se generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada radi registracije.

Članak 28.

1. Ova Konvencija obavezuje samo one članice čije su ratifikacije registrovane u Međunarodnoj kancelariji rada.

2. Ona stupa na snagu dvanaest meseci od datuma kada su kod generalnog direktora registrovane ratifikacije dve članice Međunarodne organizacije rada.

3. Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu u odnosu na svaku članicu dvanaest meseci nakon datuma registracije njene ratifikacije u Međunarodnoj kancelariji rada.

Članak 29.

Čim ratifikacije dve članice Međunarodne organizacije rada budu registrovane u Međunarodnoj kancelariji rada, generalni direktor Međunarodne kancelarije rada će to notifikovati svim članicama Međunarodne organizacije rada. On će im takođe notifikovati registraciju svih ratifikacija koje mu naknadno saopšte druge članice Organizacije.

Članak 30.

1. Članica koja je ratifikovala ovu Konvenciju može je otkazati nakon isteka roka od deset godina od datuma kada je Konvencija stupila na snagu, izjavom koju dostavlja generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada radi registracije. Takav otkaz počinje delovati godinu dana nakon datuma kada je registrovan u Međunarodnoj kancelariji rada.

2. Svaka članica koja je ratifikovala ovu Konvenciju, i koja u roku od godine dana nakon isteka razdoblja od deset godina iz prethodnog stava ne iskoristi pravo otkaza utvrđeno u ovom članku, biće vezana za još jedno razdoblje od pet godina, a nakon toga može otkazati Konvenciju po isteku svakog novog razdoblja od pet godina prema uslovima utvrđenim ovim člankom.

Članak 31.

Kada to bude smatralo potrebnim, Upravno veće Međunarodne kancelarije rada podneće Opštoj skupštini izveštaje o primeni ove Konvencije i razmotriće potrebu uvrštavanja pitanja njene celovite ili delimične revizije na dnevni red Skupštine.

Članak 32.

1. Ako Skupština usvoji novu konvenciju koja bi ovu Konvenciju revidirala u celosti ili delimično, ratifikacija nove konvencije od strane članice ipso iure znači otkazivanje ove Konvencije bez obzira na odredbu članka 30., ako i kada nova revidirana konvencija stupi na snagu.

2. Od datuma kada nova revidirana konvencija stupi na snagu ova Konvencija prestaje biti otvorena za ratifikaciju članicama.

3. Ova Konvencija i dalje ostaje na snazi u sadašnjem obliku i sadržaju za one države članice koje su je ratifikovale ali nisu ratifikovale novu revidiranu konvenciju.

Članak 33.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su verodostojni.